

Arrest

nr. 62 023 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die *loco* advocaat S. SHAH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 18 september 2002 naar België met een visum type C.

Op 24 februari 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 15 september 2003 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 8 december 2003 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw B.A.

Op 11 oktober 2005 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 23 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 maart 2006 dient verzoeker een verzoek tot herziening van deze beslissing in, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35. Op 22 mei 2008 richt de gemachtigde van de minister een schrijven tot verzoeker waarin verzoeker wordt gewezen op artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt uitgelegd dat de op 1 juni 2007 aanhangig gemaakte beroepen van rechtswege zonder voorwerp worden verklaard. Verzoeker kan evenwel binnen de dertig dagen na ontvangst van dit schrijven, zijn verzoek tot herziening omzetten in een beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd. Dit schrijven werd op 30 augustus 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 22 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote. Op 8 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 13 december 2010 doet verzoekers echtgenote aangifte van een schijnhuwelijk.

Op 11 januari 2011 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 21 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 25 februari 2011 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.S. (...) geboren te A.(...), op (...) en van Syrische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverslag dd 11.01.2011 blijkt dat enkel betrokkene aan te treffen is. De relatie is volgens hem beëindigd en betrokkenen gaan scheiden. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 09.12.2010 als alleenstaande staat ingeschreven en dat zijn echtgenote sedert die datum op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 42quater, §1, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Verwerende partij meent zich te kunnen baseren op het artikel 42quater, § 1, 4° van de Wet van 15.12.1980 om de verblijfsvergunning in te trekken van verzoeker.

Dit artikel luidt als volgt:

“1 Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen

4° Het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, word ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 4ûbis, § 2, eerste lid, 10 of 20, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Verzoeker merkt op dat de beslissing van verwerende partij tot beëindiging van zijn verblijfsrecht dd. 21 februari 2011 strijdig is met bovenvermelde wetgeving. Aan de hand van bijgevoegd woonattesten, toont verzoeker immers aan dat hij gedurende meer als 5 jaar met zijn echtgenote, Mevrouw B.(...), waarmee hij in 2003 is gehuwd, heeft samengewoond.

Verzoeker heeft, zoals reeds vermeld, een aanvraag tot vestiging op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet ingediend nadat zijn echtgenote de Belgische nationaliteit heeft verkregen in 2005.

Op 11 oktober 2005 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en werd hem een attest van immatriculatie afgeleverd geldig tot 10 maart 2006.

Nadat hem hierna een weigeringsbeslissing werd ter kennis gebracht, diende verzoeker een verzoek tot herziening in waarna hem een bijlage 35 werd afgeleverd, die tot april 2009 maandelijks verlengd werd.

Op 22 april 2009 werd verzoeker, nadat hij op 7 april 2009 een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend, opnieuw in het bezit gesteld van een bijlage 19 en een attest van immatriculatie geldig tot 21 september 2009.

Na deze periode verkreeg verzoeker een identiteitskaart geldig gedurende 5 jaar. De beslissing van verwerende partij om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker dateert van 21 februari 2011 en is volgens verzoeker kennelijk laattijdig. De wetgeving is immers duidelijk: het is enkel gedurende de eerste twee jaar van het verblijf van het familielid dat er een einde gesteld kan worden aan zijn verblijfsrecht.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 mei 2010 dat meer duidelijkheid heeft gebracht omtrent het ogenblik waarop deze periode van twee jaar begint te lopen (Arrest nr. 44.247 — bijlage 5):

“La reconnaissance du droit de séjour des membres de La famille d'un citoyen de l'Union doit être considérée comme présentant un caractère déclaratif et partant, ces étrangers sont censés bénéficier de ce droit depuis ce moment de leur demande de reconnaissance de ce droit (l'annexe 19ter) et non depuis le moment de la délivrance de l'attestation de l'immatriculation ou de la carte F. Le délai de deux ans pendant lequel le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour court à partir de la demande ».

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de erkenning tot een verblijfsrecht voor de familieleden van een burger van de Europese Unie een declaratoir karakter heeft en dat deze familieleden aldus geacht worden van dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik waarop ze hun aanvraag tot de erkenning van hun recht hebben gedaan (bijlage 19ter). De Raad is in haar arrest de mening toegedaan dat de periode van 2 jaar in dewelke de Belgische staat een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van het familielid op het ogenblik van de aanvraag tot het verblijfsrecht begint te lopen. In casu, begon deze periode van 2 jaar te lopen op 11 oktober 2005, datum op dewelke verzoeker in het bezit werd gesteld van een eerste bijlage 19ter. Men stelt derhalve aan de hand van het bovenvermelde vast dat de wettelijke periode van 2 jaar reeds ruimschoots verstreken was toen verwerende partij op 21 februari 2011 de bestreden beslissing nam. Bijgevoegde woonattesten tonen duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote minstens 5 jaar hebben samengewoond op hetzelfde adres, dit zonder rekening te houden met de periode tussen het huwelijk op 8 december 2003 en oktober 2005, datum waarop zijn echtgenote de Belgische nationaliteit heeft gekregen hetgeen aan verzoeker de mogelijkheid gaf een aanvraag in te dienen op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Men komt aldus tot de conclusie dat de bestreden beslissing onwettelijk en vernietigd dient te worden.

Verder is het feit dat verwerende partij pas 8 jaar na het huwelijk van verzoeker met Mevrouw B. (...) besluit een onderzoek te doen en de beslissing neemt om hem terug naar zijn geboorteland te sturen niet alleen onwettelijk maar tevens kennelijk onredelijk en in strijd met de regels van een goede administratie. Verzoeker heeft tot december 2010 met zijn echtgenote samengewoond. Heden leeft hij evenwel gescheiden van zijn echtgenote maar ondertussen is verzoeker in al die jaren tijd volledig ingeburgerd en heeft hij hier een leven opgebouwd. Door pas in 2011 de beslissing te nemen verzoeker terug te sturen naar zijn geboorteland, heeft verwerende partij op een onrechtmatige manier gehandeld en miskent zij kennelijk het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de regels van een goede administratie. Gelet op het bovenvermelde dient het bevel om het grondgebied te verlaten derhalve vernietigd te worden.”

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker op 8 oktober 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart in functie van zijn huwelijk met zijn Belgische echtgenote en dat de bestreden beslissing verzoekers verblijfsrecht heeft beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverslag dd 11.01.2011 blijkt dat enkel betrokkene aan te treffen is. De relatie is volgens hem beëindigd en betrokkenen gaan scheiden. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 09.12.2010 als alleenstaande staat ingeschreven en dat zijn echtgenote sedert die datum op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder het verblijf heeft beëindigd omwille van de derde reden, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij sinds december 2010 niet meer met zijn echtgenote samenwoont en dat om deze reden het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoeker betoogt evenwel dat de beslissing van verweerder om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht kennelijk laattijdig is, nu de wetgeving duidelijk stelt dat enkel gedurende de eerste twee jaar van het verblijf als het familielid van een burger van de Unie er een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. Verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat deze twee jaar loopt vanaf de aanvraag, met name vanaf de toekenning van de bijlage 19ter. Verzoeker wijst erop dat hij met woonattesten bewijst dat hij minstens vijf jaar heeft samengewoond met zijn partner en reeds in 2003 huwde. Hij wijst er ook op dat hij op 11 oktober 2005 in het bezit werd gesteld van een eerste bijlage 19ter, zodat op 21 februari 2011 de termijn van twee jaar reeds lang verstreken was.

Verweerder betoogt in zijn nota met opmerkingen het niet eens te zijn dat de periode van twee jaar begint te lopen vanaf het ogenblik van de aanvraag. Verweerder stelt dat een attest van immatriculatie geen verblijfsrecht genereert, doch een voorlopige registratie is in afwachting van een beslissing inzake de ingediende vestigingsaanvraag. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van de F-kaart op 8 oktober 2009 en verzoeker aldus pas vanaf die datum een verblijfsrecht in België verkreeg in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing dateert van 21 februari 2011, zodat uit deze gegevens blijkt dat de termijn van twee jaar voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk gerespecteerd werd. Bovendien wijst verweerder er op dat de bestreden beslissing de aanvraag betreft die hij indiende op 27 april 2009.

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet de omzetting naar Belgisch recht is van de artikelen 12 §2 en 3, 13 §2 en 14 §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 10, § 1 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat “1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document,

"verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven." Uit deze bepaling en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat *"De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven."* In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 in punt 63 herhaalt het Hof van Justitie uitdrukkelijk dat *"De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C 459/99, Jurispr. blz. I 6591, punt 74)."*

Er weze ook aan herinnerd dat de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (HvJ 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en HvJ 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591, punt 74).

In casu ontlene de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. In zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie dat *"In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt"* (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf. HvJ 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet regelt de beëindiging van *"het verblijf in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie"* (eerste zin artikel 42^{quater}, § 1) en regelt geenszins het ontstaan van het verblijfsrecht. Voormeld artikel legt verweerder op zijn beëindigingsbeslissing te nemen binnen de twee jaren van het verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en niet binnen de twee jaren van de datum van het ontstaan van het recht op verblijf of niet binnen de twee jaren na de afgifte van een verblijfskaart.

De berekening van de kwestieuze termijn van twee jaren vangt dus niet aan vanaf de afgifte van de F-kaart. Deze afgifte is slechts de vaststelling van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de parlementaire voorbereiding tevens vermeld staat *"de richtlijn schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf, met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden."* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14). Artikel 8 van voormelde richtlijn regelt louter de administratieve formaliteiten te vervullen voor de burgers van de Unie en niet het ontstaan van het verblijfsrecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 oktober 2005 een aanvraag tot vestiging in functie van zijn echtgenote indiende onder de oude regeling van artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet. Die dag werd ook een bijlage 19 opgesteld. Verzoekers aanvraag werd op 23 februari 2006 geweigerd. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 15 maart 2006 een verzoek tot

herziening in. Op 22 mei 2008 richt de gemachtigde van de minister een schrijven tot verzoeker waarin verzoeker wordt gewezen op artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt uitgelegd dat de op 1 juni 2007 aanhangig gemaakte beroepen van rechtswege zonder voorwerp worden verklaard. Verzoeker kan evenwel binnen de dertig dagen na ontvangst van dit schrijven zijn verzoek tot herziening omzetten in een beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd. Dit schrijven werd op 30 augustus 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht. Nergens blijkt dat verzoeker de moeite heeft genomen om zijn verzoek tot herziening om te zetten in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers verzoek tot herziening is aldus zonder voorwerp geworden en diens aanvraag tot vestiging is hiermee definitief afgesloten.

Op 22 april 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, met name op grond van het nieuwe artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Naar aanleiding van deze nieuwe aanvraag werd aan verzoeker een bijlage 19*ter* afgeleverd. Op 8 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Verweerder benadrukt in zijn nota met opmerkingen terecht dat het verblijfsrecht aan verzoeker wordt toegekend in het raam van zijn nieuwe aanvraag van 8 oktober 2009.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sedert 22 april 2009 in België verbleef als familielid van een burger van de Unie. Dit is de datum waarop hij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en een bijlage 19*ter* werd opgesteld, hij een attest van immatriculatie ontving en werd ingeschreven in het vreemdelingenregister. De termijn van twee jaar eindigt bijgevolg op 22 april 2011. De Raad stelt dan ook vast dat de beslissing van 21 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet 'over tijd' werd genomen.

Een schending van artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Tevens betoogt verzoeker dat het feit dat verweerder pas 8 jaar na zijn huwelijk met mevrouw B. (...) besluit een onderzoek te doen en de beslissing neemt om hem terug naar zijn geboorteland te sturen niet alleen onwettelijk is maar tevens kennelijk onredelijk en in strijd met de regels van een goede administratie. Verzoeker benadrukt dat hij tot december 2010 met zijn echtgenote heeft samengewoond en hoewel hij inmiddels gescheiden leeft van zijn echtgenote, na al die jaren volledig ingeburgerd is en zijn leven in België heeft opgebouwd. Door pas in 2011 deze beslissing te nemen, miskent verweerder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de regels van een goede administratie.

De Raad herhaalt dat verweerder het verblijf van verzoeker heeft beëindigd omdat uit onderzoek blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij sinds december 2010 niet meer met zijn echtgenote samenwoont en dat om deze reden het verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder pas acht jaar na het huwelijk besluit een onderzoek te doen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat ondanks verzoekers huwelijk in 2003 hij tot 2005 wachtte om een aanvraag tot vestiging in functie van zijn echtgenote in te dienen en dat verweerder zijn verblijfsaanvraag op 23 februari 2006 weigerde, waartegen verzoeker een verzoek tot herziening indiende dat echter zonder voorwerp is verklaard. Verzoeker heeft nagelaten het verzoek tot herziening te vervolgen middels een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22 mei 2008 richt de gemachtigde van de minister een schrijven tot verzoeker waarin verzoeker wordt gewezen op artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt uitgelegd dat de op 1 juni 2007 aanhangig gemaakte beroepen van rechtswege zonder voorwerp worden verklaard. Verzoeker kan evenwel binnen de dertig dagen na ontvangst van dit schrijven zijn verzoek tot herziening omzetten in een beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd. Dit schrijven werd op 30 augustus 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht. Op 22 april 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in waarbij hij op 8 oktober 2009 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn echtgenote. Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat verweerder gedurende de eerste twee jaar kan nagaan of verzoeker nog is gevestigd met zijn echtgenote. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op 11 januari 2011, aldus een jaar en negen maanden na zijn aanvraag, een onderzoek heeft ingesteld en vaststelde dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Het loutere feit dat verzoeker reeds

langer is gehuwd en reeds een poging ondernam tot het bekomen van een vestiging in functie van zijn echtgenote, toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze een negatief relatieveverslag opstelde en besliste verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Ook het feit dat hij inmiddels ingeburgerd is en zijn leven hier opbouwde, toont op zich niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besliste verzoekers verblijfsrecht te beëindigen, nu de beëindiging gebeurde binnen de twee jaar zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en verzoeker niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kent en dat deze motieven op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd nu uit het relatieveverslag en de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen sprake meer is van een gezinscel en er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de bespreking hierboven blijkt dat een schending van de formele motiveringsplicht evenmin wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN